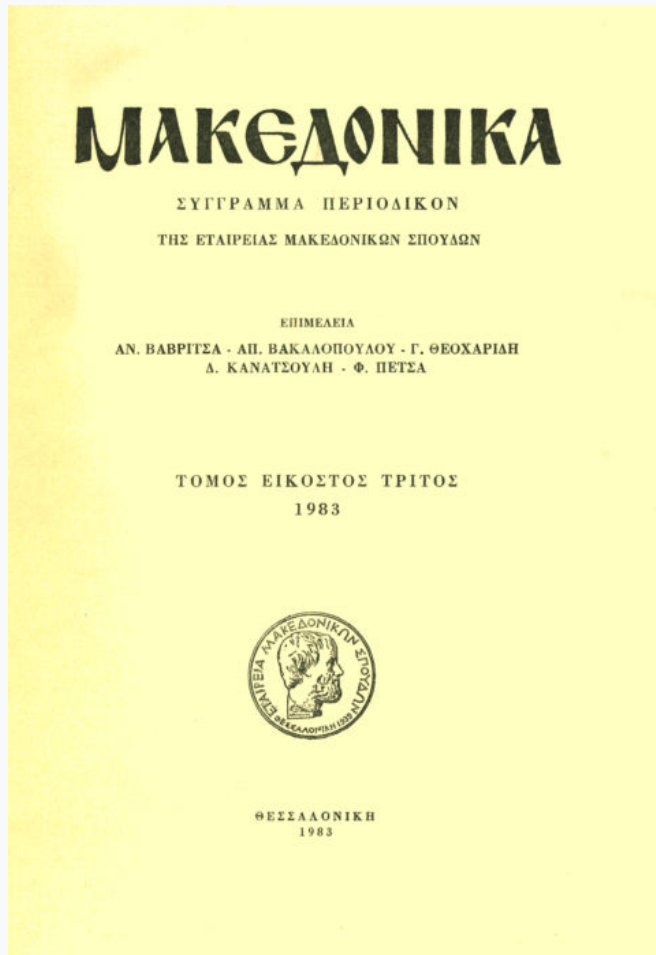

Μακεδονικά

Τόμ. 23, Αρ. 1 (1983)

Μια ιδιότυπη κατηγορία επιθέτων σε περιοχές της Μακεδονίας

Ευανθία Δούγα-Παπαδοπούλου

doi: [10.12681/makedonika.342](https://doi.org/10.12681/makedonika.342)

Copyright © 2014, Ευανθία Δούγα-Παπαδοπούλου

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δούγα-Παπαδοπούλου Ε. (1983). Μια ιδιότυπη κατηγορία επιθέτων σε περιοχές της Μακεδονίας. *Μακεδονικά*, 23(1), 293–304. <https://doi.org/10.12681/makedonika.342>

ΜΙΑ ΙΔΙΟΤΥΠΗ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΕΠΙΘΕΤΩΝ ΣΕ ΠΕΡΙΟΧΕΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Στό Βελβεντό Κοζάνης υπάρχει μιὰ κατηγορία ἀρσενικῶν ἐπιθέτων καὶ οὐσιαστικοποιημένων ἐπιθέτων μὲ τὴν ἰδιότυπη κατάληξη *-ιάις*, ὅπως *ἀλ'φιάις*, *ἀρκοινιάις*, *πονταμιάις*, *ἀργοινιάις* κ.λ. Ἡ κατάληξη αὐτὴ δὲν ὑπάρχει στὴν κοινὴ νεοελληνικὴ, ἀλλὰ καὶ στὸ ἰδίωμα τοῦ Βελβεντοῦ δὲν ἔχει πολὺ μεγάλη ἔκταση.

Οἱ μέχρι τώρα πληροφορίες μας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων προέρχονταν ἀπὸ τὴ γνωστὴ ἐργασία τοῦ Ε. Μπουντώνα γιὰ τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τοῦ Βελβεντοῦ καὶ τῶν περιχώρων του¹. Ἐκεῖ ὁ συγγραφέας, στὸ κεφάλαιο ποῦ διαπραγματεύεται τὴ συνίζηση, στὸ φωνητικὸ δηλ. μέρος, μαζί μὲ ἄλλα οὐσιαστικά, ἐπίθετα, ρήματα κ.λ., μὲ τὰ ὅποια καθορίζει τὸ εἶδος τῆς συνίζησης στὸ ἰδίωμα τοῦ Βελβεντοῦ, παραθέτει καὶ τὰ ὀνόματα *ἀργοινιάις*, *γραφτιάις*, *σκαφτιάις*, *ξιστιριάις*, *πονταμιάις* καὶ *γαμιάις*, χωρὶς νὰ ἐξηγεῖ τὴν προέλευσὴ τους². Στὸ κεφάλαιο ὅμως ποῦ ἐξετάζει τὴν κλίση τῶν οὐσιαστικῶν, μαζί μὲ διάφορα ἄλλα ἀνισοσύλλαβα ὀνόματα ποῦ παραθέτει στὸν πληθυντικὸ, συμπεριλαμβάνει καὶ τὰ ὀνόματα *πονταμιάιδις*, *ἀργοινιάιδις*, *γουμαριάιδις*, *γραφτιάιδις* καὶ *ξιστιριάιδις* καὶ κάνει προσπάθεια νὰ ἐξηγήσει τὴν προέλευσὴ τους³. Τέλος, στὸ γλωσσάριό του παραθέτει τὰ ὀνόματα *ἀρκοινιάις*⁴, *ξιστιριάις*⁵ καὶ *τσιπριάις*⁶ μὲ τὰ ἐρμηνευμάτα τους.

Ἡ σύντομη αὐτὴ παράθεση τοῦ ὕλικου ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ Μπουντώνα ἦταν ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ συνοπτικὴ εἰκόνα τῶν ὀνομάτων ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρουν ἀπὸ τὸ Βελβεντό, ὅπως μᾶς τὴ δίνει ὁ συγγραφέας. Παρόλο ὅμως ποῦ ἡ συμβολὴ του εἶναι πολύτιμη, ἐπειδὴ τὰ παρουσιάζει γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τὰ ἐπισημαίνει σὰν ἰδιαίτερη κατηγορία, μὲ προσπάθεια μάλιστα νὰ ἐρμηνεύσει τὴν προέλευσὴ τους, ἐντούτοις δὲν μπορούμε νὰ μὴ ἐπισημάνουμε ὀρισμένες παραλείψεις στὴν παρουσιάσῃ τους. Σ' αὐτὲς μπορούμε

1. Βλ. Ε. Μπουντώνα, Μελέτη περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος Βελβεντοῦ καὶ τῶν περιχώρων αὐτοῦ, Ἄρχεια τῆς Νεωτέρας Ἑλληνικῆς Γλώσσης, τ. Α, Ἀθήνα 1982.

2. Βλ. Μπουντώνα, ὁ.π., 33 (ἡ γραφὴ τοῦ Μπουντώνα).

3. Βλ. Μπουντώνα, ὁ.π., 42.

4. Βλ. Μπουντώνα, ὁ.π., 75 στὸ λῆμμα *ἀρκοινιά*.

5. Μπουντώνα, ὁ.π., 97 στὸ ἀντίστοιχο λῆμμα.

6. Μπουντώνα, ὁ.π., 107 στὸ λῆμμα *τσιπρον*.

π.χ. να καταλογίσουμε το ότι παραθέτει μόνο έναν περιορισμένο αριθμό ἐπιθέτων, ἐνῶ ὑπάρχουν περισσότερα στὸ ἰδίωμα, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, τὸ ὅτι δὲ δίνει ὅλα τὰ ἐρμηνεύματα τῶν ὀνομάτων ποὺ παραθέτει, ὥστε νὰ ἔχουμε μιὰ πλήρη εἰκόνα τῶν σημασιολογικῶν τους ἀποχρώσεων, τὸ ὅτι δὲν καθορίζει τὴ λειτουργικότητά τους, ἂν χρησιμοποιοῦνται δηλ. ὡς ἐπίθετα ἢ ὀδισαστικά κ.λ.

Γιὰ νὰ ἔχουμε μιὰ πληρέστερη εἰκόνα τῆς ἔκτασης τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Βελβεντό, παραθέτουμε ἀπὸ τὴν προσωπική μας συλλογή καὶ τὰ ἐξῆς ὀνόματα ποὺ μέχρι σήμερα εὐχρηστοῦν ἀκόμα στὸ ἰδίωμα: *ἀλ'φιδίαις*, *γαλατιαίς*, *δομματιαίς*, *κλαναίς*, *κονκατιαίς*, *κουλουνκ'θιαίς*, *κουμματιαίς*, *κονραδιαίς*, *λασπιαίς*, *ξ'λαγονοιαίς*, *οὐρδιαίς*, *οὐρλάις*, *χιτιάις*, *πιτιάις*, *τραχαφάις*, *τσιγαριαίς* καὶ *τιριαίς*. Ἐπίσης καὶ τὸ ἐπώνυμο *Τριβιάις*.

Μὲ τὴν προσθήκη αὐτῆ ἔχουμε περίπου ὀλόκληρο τὸν κατάλογο τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν ἀπὸ τὸ Βελβεντό ποὺ μέχρι τελευταῖα ἀποτελοῦσε, ἀπ' ὅσο ξέραμε, καὶ τὸ μόνο τόπο τῆς ὑπαρξῆς τους. Ὅμως τὰ γεωγραφικὰ ὄρια μποροῦν νὰ διευρυνθοῦν τουλάχιστο μέχρι τὴν Κοζάνη, τὴ Βέροια καὶ τὴν περιοχὴ τῆς Πιερίας, σύμφωνα μὲ νεότερα στοιχεῖα ποὺ ἔχουμε ἀπὸ τὶς περιοχὲς αὐτές. Συγκεκριμένα, κατὰ τὴ διάρκεια γλωσσοσυλλεκτικῆς ἀποστολῆς μας στὴν Πιερία, ἀκούσαμε στὸ χωριὸ Ρητίνη τὰ ὀνόματα *κουμματιαίς*, *γαλοννάις* καὶ *ἀνγοριαίς*, στὸ Λιτόχωρο τὸ *κουλουνκ'θιαίς*, ἐνῶ στὸν Κολινδρό τὸ παρατσούκλι *στραβιάις*¹. Δὲ μᾶς δόθηκε δυστυχῶς ἡ εὐκαιρία νὰ ἐξακριβώσουμε τὴ λειτουργικότητα καὶ τὴν ἔκτασή τους ἐκεῖ, ἐξαιτίας τοῦ περιορισμένου χρόνου, ἀλλὰ πιστεύουμε στὸ μέλλον νὰ ἔχουμε πληρέστερη εἰκόνα μὲ τὴ συνέχιση τῆς ἔρευνας στὴν περιοχὴ.

Τελευταῖα γιὰ τὴν Κοζάνη ἔχουμε μιὰ ἐνδιαφέρουσα πληροφορία γιὰ ὑπαρξὴ τέτοιων ὀνομάτων ἀπὸ τὸ Μ. Καλινδέρη στὸ βιβλίο του γιὰ τὴ Βλάστη². Ἐκεῖ ὁ συγγραφεὺς ἐπισημαίνει τὰ ἐπίθετα αὐτὰ καὶ τὰ παραθέτει μαζί σὰν ἰδιαίτερη κατηγορία. Αὐτὰ εἶναι τὰ: *κλανιαίς*, *σκουρδιαίς*, *χλαπατιαίς*, *πιριστιριαίς*, *σκαφτιαίς* καὶ *ἀλοιφιάις*³. Ἀπὸ τὴν Κοζάνη ἐπίσης μπορούμε νὰ προσθέσουμε καὶ τὰ ἐπίθετα *ξικλαστιαίς*, *σαλιπιαίς* καὶ *χοραφιαίς*⁴. Ἐπίσης σὲ γλωσσάριο τῆς Βέροιας συναντοῦμε τὰ ὀνόματα *ἀρκοδιιάς* καὶ *κουμματιαίης*⁵.

1. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ σὲ χωριά τῆς ὄρεινῆς Πιερίας πραγματοποιήθηκε ἀπὸ τὸ γλωσσολογικὸ τμήμα τῆς Ἑταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν τὸν Αὐγουστο τοῦ 1982.

2. Βλ. Μ. Κ α λ ι ν δ έ ρ η, Ὁ βίος τῆς Κοινότητος Βλάστης ἐπὶ τουρκοκρατίας, Θεσσαλονίκη 1982.

3. Βλ. Κ α λ ι ν δ έ ρ η, ὁ.π., 383-384. Ἡ γραφὴ εἶναι τοῦ συγγραφέα.

4. Ἡ πληροφορία ἀπὸ τὴν Κοζάνιτισσα κ. Α. Εὐαγγελίδου.

5. Βλ. Σ. Χ. Σ β α ρ ν ὀ π ο υ λ ο υ, Γλωσσάριο τῆς Βέροιας (Βαρταλαμίδα), Βέροια 1973, στὰ λήμματα *ἀρκοδιάρους* καὶ *κουμματιαίης*. Ἡ γραφὴ εἶναι ἐπίσης τοῦ συγγραφέα.

“Ετσι, από τὰ μέχρι τώρα δεδομένα, μπορούμε νὰ ἐντοπίσουμε τὰ γεωγραφικά ὄρια τοῦ φαινομένου στὸ Βελβενδό, τὴν Κοζάνη, τὴ Βέροια καὶ σ’ ἓνα τμῆμα τῆς Πιερίας, χωρὶς ν’ ἀποκλείεται νὰ ὑπάρχει καὶ σ’ ἄλλες περιοχές τῆς Μακεδονίας καὶ τοῦ βορειοελλαδικοῦ χώρου ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἐρευνηθεῖ.

Εἶναι περίεργο τὸ γεγονός ὅτι ὁ Α. Παπαδόπουλος στὴ Γραμματικὴ του¹ δὲ συμπεριέλαβε τὰ ὀνόματα αὐτά, παρόλο ποὺ χρησιμοποίησε τὸ ὕλικὸ ἀπὸ τὴν ἐργασία τοῦ Μπουντώνα. Ἄλλὰ καὶ τὸ Ἱστορικὸ Λεξικὸ δὲν τὰ κατέγραψε, παρόλο ποὺ εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ συμπεριλάβει, μέχρι ἐκεῖ ποὺ ἔχει προχωρήσει, τὰ ὀνόματα *ἀγγουριάς* καὶ *γαμιάς* ἀπὸ τὸ ὄλικὸ τῆς ἐργασίας τοῦ Μπουντώνα. Τὸ *ἀρκοινιάς* δὲν τὸ κατέγραψε ξεχωριστὰ σὰν λῆμμα αὐτοδύναμο, ἀλλὰ τὸ συμπεριέλαβε στὸ λῆμμα *ἀρκοινδιάρης*². Ἴσως ἢ παράλειψη αὐτὴ νὰ ἔχει σχέση μετὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ φαινομένου τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν ποὺ φαίνεται διι δέχεται τὸ Ἱστορικὸ Λεξικὸ, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω.

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὀνόματα ποὺ ἀναφέραμε χρησιμοποιοῦνται ὡς ἐπίθετα, ὅπως *ὄλ’ αὐτοὶ εἶναι τσιγαριάδεις* καὶ μερικά, κυρίως ἐπαγγελματικά, σὰν οὐσιαστικοποιημένα ἐπίθετα, ὅπως *εἶχιν ρθεῖ ἕνας γαλονῆας ἀπ’ν Γατιρῖν³ κὶ μὲ φώναξαν σ’ μβλατεία³.*

Συναντοῦνται, ὅπως ἀναφέραμε πρὸ πάνω, μόνο στὸ ἀρσενικὸ γένος, πράγμα φυσικὸ γιὰ ὀρισμένα τουλάχιστο ποὺ δὲ θὰ μπορούσαν νὰ ἔχουν τὴν ἴδια ιδιότητα στὸ ἀντίστοιχό τους θηλυκὸ ἢ οὐδέτερο, ὅπως *κονκατιάς, γαλονῆας* κ.λ., ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ ὑπόλοιπα, ποὺ ἢ ἐννοιά τους θὰ μπορούσε νὰ ὑπάρχει καὶ στ’ ἄλλα δυὸ γένη, τὸ ἴδιωμα δὲν κατάφερε νὰ δημιουργήσει ξεχωριστὲς καταλήξεις. Ὅσο γιὰ τὴ σημασιολογικὴ τους λειτουργία, θὰ μπορούσαμε γενικὰ νὰ τὰ κατατάξουμε σὲ τρεῖς κατηγορίες: α) σ’ ἐκεῖνα ποὺ δείχνουν μιὰ ιδιότητα, κακὴ συνήθως, ὅπως *λασπιάς, κλαῖας*, κ.λ., β) σ’ ἐκεῖνα ποὺ δείχνουν ἀγάπη σὲ κάτι, συνήθως τροφῆ, ὅπως *πιτιάς, γαλατιάς, τσιγαριάς* κ.λ., καὶ γ) σ’ ἐκεῖνα ποὺ ἐκφράζουν μιὰ ἐπαγγελματικὴ σχέση τοῦ κατόχου τους, ὅπως *γαλονῆας, σκαφτιάς* κ.λ.

Ἡ παράθεση τῶν ἐρμηνευμάτων ποὺ ἀναφέρονται στὰ ὀνόματα αὐτά θὰ δώσει καλύτερα τὴν εἰκόνα τῶν σημασιολογικῶν ἀποχρώσεων μετὰ τις κυριολεκτικὲς καὶ μεταφορικὲς τους σημασίες: *ἀλ’ φιάς*, αὐτὸς ποὺ δωροδοκεῖ τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ πετύχει ὀφέλη γιὰ τὸν ἑαυτὸ του (βλ. τὰ ρήματα τῆς κοι-

1. Βλ. Α. Α. Παπαδόπουλο, Γραμματικὴ τῶν βορείων ἰδιωμάτων τῆς νέας ἑλληνικῆς γλώσσης, Ἀθῆναι 1926.

2. Βλ. Ἱστορικὸν Λεξικὸν τῆς νέας ἑλληνικῆς τῆς τε κοινῆς ὁμιλουμένης καὶ τῶν ἰδιωμάτων, τ. 3, στὸ λῆμμα *ἀρκοινιάς*.

3. Οἱ ἰδιωματικὲς φράσεις ἀπὸ προσωπικὴ μου συλλογὴ.

νῆς *ἀλείφω*, *λαδώνω* με τὴ μεταφορική τους σημασία· βλ. ἀκόμη τὶς λέξεις *ἀλοιφή*¹, *χρονσαλοιφή*², καὶ τὸ ρῆμα *ἀξυγκεύου*³ με τὶς ἴδιες σημασίες)· *ἀγγουριάς*, ὁ μονοκόμματος, ὁ χοντροκομμένος (βλ. τὸ οὐσιαστικὸ *ἀγγούρι* με τὴ μεταφορική του ἔννοια στὴν κοινή)· *ἀρκοιδιάς*, 1) ὁ ἀσουλούπωτος, ὁ χοντροκομμένος, 2) ὁ ἰδιοκτῆτης ἀρκούδας, ὁ ἀρκουδῶφυτος· *γαλατιάς* αὐτὸς ποὺ *ἀγαπᾷ* πολὺ τὸ *γάλα*· *γαλονῶνιάς*, ὁ γαλονῶνας (με περιφρονητικὴ σημασία)· *γαμῶνιάς*, ὁ γυναικάς, ὁ ἔκφυλος· *γομαριῶνιάς*, ὁ ἀναίσθητος, ὁ χοντρόπετσος, ὁ ξανέντροπος (ἴδια σημασία ἔχει ἡ λέξις *γομάρι* στὴν κοινὴ με τὴ μεταφορική της σημασία)· *δουματιάς*, ὁ φαγάς· *κλαῶνιάς*, ὁ δειλός· *κονκατιάς*, ὁ γυναικάς (*κόκατος* ὁ, ὁ κόκορας, ὁ πετεινὸς στὸ ἰδίωμα)· *κονλουκῶνιάς*, 1) μεταφορικά ὁ χοντροκέφαλος, ὁ κολοκῆθος, ὁ ἀνόητος, 2) εἶδος σταφυλίου στὸ Λιτόχωρο· *κουμματιάς*, αὐτὸς ποὺ τρώει σὲ ξένα τραπέζια· *κουραδιάς*, ὁ χοντροκομμένος, ὁ ξεδιάντροπος, ὁ ἄξεστος· *λασπιῶνιάς*, ὁ λασπωμένος, ὁ γεμάτος λάσπες (ἐπίθετο ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ κάτοικοι τοῦ Βελβεντοῦ γιὰ τοὺς Κοζάνιτες)· *ξικλαστιῶνιάς*, αὐτὸς ποὺ με τὰ ἄστεια του κάνει τοὺς ἄλλους νὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια (*ξικλάζομαι* ρ., ξεκαρδίζομαι στὰ γέλια)⁴· *ξῆλαγγουριάς*, ἐπιτατικὸ τοῦ *ἀγγουριάς* (βλ. τὸ οὐσιαστικὸ *ξυλάγγουρο* τῆς κοινῆς με τὴ μεταφορική του σημασία)· *οὐρδιάς*, ὁ κόλακας, ὁ γλείφτης (*οὐρδα* ἢ, εἶδος μαλακίᾶς μυζήθρας στὸ ἰδίωμα)· *οὐρλιάς*, 1) ὁ φονακλιάς, 2) τοπωνύμιο τοῦ Ἀλιάκμονα με ὄρμητικὴ ροὴ τῶν νερῶν· *περιστιῶνιάς*, 1) αὐτὸς ποὺ ἀσχολεῖται με τὰ περιστέρια ἢ ἀγαπᾷ τὰ περιστέρια, 2) ὁ ἐπαγγελματίας περιστερᾶς· *πιτιῶνιάς*, αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὶς πίτες· *πονταμιῶνιάς*, αὐτὸς ποὺ ἔχει τὰ κτήματα καὶ τὰ κοπάδια του κοντὰ στὸ ποτάμι· *σαλιπιῶνιάς*, ὁ πλανώδιος πωλητὴς σαλεπιῶν, ὁ σαλεπιτζής⁵· *σκαφτιῶνιάς*, ὁ σκαφτιῶν, ὁ ἐργάτης τῆς γῆς· *σκουρδιῶνιάς*, αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ τὸ σκόρδο καὶ ποὺ μυρίζει σκόρδο· *στραβιῶνιάς*, παρατσούκλι γιὰ ἄνθρωπο ποὺ κάνει ὄλες τὶς δουλειές με τὸ ἀριστερὸ χέρι, ὁ ἀριστερόχειρας· *Τριβιάς*, ἐπώνυμο ποὺ δὲ διασώζει τὴν ἀρχικὴ του σημασία⁶· *τσιγαριῶνιάς*, αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ νὰ καπνίζει· *τσιπριῶνιάς* (τὸ κρασί ποὺ γίνεται ἀπὸ τὰ

1. Βλ. Ἱστορικὸν Λεξικόν, στὸ λῆμμα *ἀλοιφή*.

2. Βλ. Γ. Χατζιδάκι, Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις, «Ἀθηνῶν» ΚΘ' (Ἀθῆναι 1977) 199.

3. Βλ. Χατζιδάκι, ὁ.π., 188.

4. Τὸ ἐπίθετο εἶναι ἀπὸ τὴν Κοζάνη, σύμφωνα με πληροφορία τῆς κ. Α. Εὐαγγελίδου.

5. Τὸ ἐπίθετο εἶναι ἀπὸ τὴν Κοζάνη, σύμφωνα με πληροφορία τῆς κ. Β. Τσομπάνου.

6. Βλ. Μ. Φιλήντα, Γλωσσογνωσία καὶ γλωσσολογία ἐλληνική, τ. 3, Ἀθῆναι 1924, 155, καὶ Δ. Ε. Τομπάζη, Τὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα τῆς Ὀύσου (διατριβὴ ἐπὶ διδακτορίῳ), Θεσσαλονίκη 1967, 16 καὶ 77 στὸ λῆμμα *τρουβιάς*. Ἐπίσης Γ. Χατζιδάκι, Ἔκθεσις γλωσσικοῦ διαγωνισμοῦ, «Ἀθηνῶν» ΚΕ' (Ἀθῆναι 1913) 285.

στέμφυλα, τὰ τσίπ'ρα' χλάπατιάς, ὁ λαίμαργος, ὁ φαγᾶς (χλάπατῶ ρ., τρώ-
γω γρήγορα και λαίμαργα, καταβροχθίζω στοῦ ιδιώμα)' χορσαφιάς, ὁ κατώ-
τερος κοινωνικά, ὁ ἄξεστος, ὁ χοντροκομμένος¹. χτιζιάς, ὁ χτικιάρης,
ὁ ἄρρωστιαρής (βλ. χτιζιῶ τό, ἡ φυματίωση).

Γιὰ τὴν ἔρμηνεια τῆς προέλευσης τῆς κατάληξης αὐτῆς ὑπάρχουν δυὸ
ἀπόψεις: Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Μπουντώνα και ἡ δεύτερη αὐτὴ ποὺ φαίνεται
ὅτι υἱοθετεῖ τὸ Ἱστορικὸ Λεξικό.

Ὁ Μπουντώνας ἀποδίδει τὴν κατάληξη *-ιάς* σὲ συμφυρμὸ καταλή-
ξεων ἀνάμεσα στοὺς τύπους *ἀγκουρέας* > *-ιάς* τοῦ ἐνικοῦ και *ἀγουρέηδες*
τοῦ πληθυντικοῦ, δηλ. δέχεται ὅτι *ἀγουριάς* + *ἀγουρέηδες* > *ἀγουριάς*².
Τὸν τύπο τοῦ πληθυντικοῦ *ἀγουρέηδες* τὸν συμπεραίνει ἀπὸ ἓναν τύπο *βασι-
λέηδες* τῆς Αἰγίνας³.

Τὸ Ἱστορικὸ Λεξικό, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὴν ἔρμηνεια ποὺ δίνει στὸν
τύπο *ἀγκουδιάς*⁴, δέχεται ὅτι ἡ κατάληξη *-ιάς* εἶναι ἐξέλιξη τῆς κατάλη-
ξης *-ιάρις*, μετὰ ἀπὸ ἀνομοιωτικὴ ἀποβολὴ τοῦ *ρ* τῆς κατάληξης σὲ δνόμα-
τα ποὺ ἔχουν ἐπίσης στοῦ θέμα τους *ρ*, ὅπως *ἀγκουδιάρις* > *ἀγκουδιάς*. Δέχε-
ται δηλ. τὴ διαδικασία *ρ + ρ* > *ρ + Ø*, ὅπως δείχνει και ἡ ἀναγωγὴ τοῦ τύπου
ἀγκουδιάς στοῦ λῆμμα *ἀγκουδιάρις*⁵.

Ἐξετάζοντας χωριστὰ τὶς δυὸ ἀπόψεις ἔχουμε νὰ παρατηρήσουμε τὰ
ἑξῆς: Ἡ ἔρμηνεια ποὺ δίνει ὁ Μπουντώνας νομίζουμε ὅτι παρουσιάζει μιὰ
ἀδυναμία στοῦ συλλογισμοῦ τῆς, ἐπειδὴ δέχεται ὅτι ὁ τύπος *βασιλέηδες* τῆς
Αἰγίνας, ποὺ ὁποσδήποτε προϋποθέτει ἓναν ἐπίσης ἀσυνίζητο ἐνικὸ τύπο
βασιλέας, κανονικὸ γιὰ τὴν περιοχὴ αὐτὴ ποὺ ἔχει ἀσυνίζητους τύπους⁶,
ἢ και *βασιλές*, εἶχε τὴ δύναμη νὰ ἐπιδράσει σὲ μακεδονικὰ ιδιώματα, ὅπου
ἡ συνίζηση ἔχει ἰσχύ νόμου⁷, και νὰ δημιουργήσει ἀπὸ συμφυρμὸ ἓναν και-
νούργιο τύπο. Στὴ Μακεδονία και γενικὰ στὰ βόρεια ιδιώματα ὅπου, ὅπως
εἶπαμε, ἡ συνίζηση εἶναι φαινόμενο καθολικὸ, ἔχουμε τοὺς τύπους *βασιλιάς-
βασιλιάδες*⁸ και τὴν ἴδια ἀντιστοιχία σ' ὅλα τὰ παρόμοια δνόματα σὲ *-ιάς*,

1. Τὸ ἐπίθετο ἐπίσης ἀπὸ τὴν Κοζάνη, σύμφωνα μὲ πληροφορία τῆς κ. Β. Τσομπά-
νου.

2. Βλ. Μπουντώνας, ὁ.π., 42.

3. Βλ. Albert Thumb, Ἡ ἐν Αἰγίνῃ διάλεκτος, «Ἀθηνᾶ» Γ' (Ἀθῆναι 1891) 105.

4. Βλ. Ἱστορικὸν Λεξικόν, τ. 3, στοῦ λῆμμα *ἀγκουδιάρις*.

5. Ἱστορικὸν Λεξικόν, ὁ.π.

6. Βλ. Γ. Χατζιδάκι, Περὶ τῆς συνιζήσεως ἐν τῇ νεωτέρα ἑλληνικῇ, Μεσαιωνι-
κὰ και Νέα Ἑλληνικά (ΜΝΕ), τ. Α', 335.

7. Βλ. Χατζιδάκι, ὁ.π., 335.

8. Ὁ τύπος *βασ'λές* ποὺ συναντῆται σὲ μερικὰ βόρεια ιδιώματα τῆς Θράκης, Λέσβου,
Ἰμβρου κ.λ. (βλ. Παπαδόπουλου, Γραμματικὴ τῶν βορείων ιδιωμάτων, 20, και Ἱ-
στορικὸν Λεξικόν, τ. 3, 472 στοῦ λῆμμα *βασιλέας*) και ποὺ οἱ διαφορὲς ἀπόψεις γιὰ τὴν ἐρ-

είτε προέρχονται από αρχαία σέ -εύς>-έας>-ιάς και *ίας>-ιάς*¹, όπως *φονιάς> φονιάς- φονιάδης, βαφιάς>βαφιάδης*, είτε από νεότερα που δημιουργήθηκαν πάνω στα πρότυπα των προηγούμενων, όπως *ἀνγοριάς>ἀνγοριάδης* κ.λ. Έτσι ο τύπος *βασιλέηδες*, που δε μαρτυρείται στο βορειοελλαδικό χώρο και δεν ανταποκρίνεται στα βορειοελλαδικά γλωσσικά πρότυπα, θα ήταν δύσκολο να συντελέσει στη δημιουργία ενός άλλου τύπου.

Η δεύτερη έρμηνεία που δίνουν οι συντάκτες του Ιστορικού Λεξικού, ότι δηλ. η κατάληξη -ιάς είναι εξέλιξη της -ιάρις με άνομοιωτική άποβολή του ρ της κατάληξης, παρουσιάζει επίσης τις εξής αδυναμίες:

α) Στο ίδιομα του Βελβεντού ή επιθετική κατάληξη -ιάρης>ιάρ'ς δεν υπάρχει σήμερα. Στη θέση της χρησιμοποιείται πάντα η κατάληξη -ιάρας χωρίς μεγεθυντική σημασία, όπως *πρασινιάρας>πρασ'νάρας, σαλιάρης, βρονμιάρας> βρονμιάρας, φουβισιάρας>φουβισιάρας* κ.λ.

Το Ιστορικό Λεξικό που στηρίχθηκε, όπως φαίνεται, μόνο στο λήμμα *ἀρκουδιάς*, επειδή δεν ήξερε την ύπαρξη της κατάληξης -ιάρας, δικαιολογημένα δέχεται την παραπάνω έρμηνεία. Ο Μπουντώνας δεν κατέγραψε την κατάληξη -ιάρας στο σχετικό κεφάλαιο όπου καταχωρεί τις άλλες επιθετικές καταλήξεις του ιδιώματος, κι αυτό ίσως οφείλεται στο γεγονός ότι δεν το θεώρησε απαραίτητο, αφού σημείωσε την κατάληξη -ιάρης>ιάρ'ς από την οποία προέρχεται. Την κατάληξη αυτή (-ιάρ'ς), με την οποία παραθέτει τα επίθετα *φωριάρης, κασιδιάρης και κιτρινιάρης*², είναι πιθανό να την κατέγραψε από χωριά της περιοχής Βελβεντού, όπως έχει κάνει και μ' άλλες λέξεις, αλλά δεν αποκλείεται και το ένδεχόμενο να ήταν ακόμα στην εποχή του συγγραφέα ζωντανή ή χρήση της σ' όρισμένα τουλάχιστο επίθετα, πριν επικρατήσει σταθερά η νεότερη κατάληξη -ιάρας.

β) Αν πάλι δεχθούμε ότι στα ιδιώματα που λειτουργεί η κατάληξη -ιάρης>ιάρ'ς, παράλληλα με την -ιάς, όπως στη Ρητίνη, Λιτόχωρο και Κορινθό, κι ακόμα στο Βελβεντό και Κοζάνη παλιότερα, πριν δηλ. αντικατασταθεί ή επιθετική κατάληξη -ιάρης με την -ιάρας, έγινε πράγματι άνομοιωτική άποβολή του ρ της κατάληξης εξαιτίας άλλου θεματικού ρ ή λ, πάλι θα ήταν δύσκολο να εξηγήσουμε με τον τρόπο αυτόν την ύπαρξη και των

μηνεία του είναι συγκεντρωμένες στην πραγματεία του Σ. Γ. Κασσιμένου, 'Η λέξις φρέαρ εις την μεταγενεστέραν και νέαν έλληνικήν, «Λεξικογραφικών Δελτίων», έτος πρώτον, Αθήναι 1939, 51-61, δε νομίζω ότι αλλάζει τα δεδομένα, την εικόνα δηλ. των ονομάτων σέ -έας και -ιάς>-ιάς για τη Μακεδονία, όπως τουλάχιστο φαίνεται κι από την προφορική παράδοση, αλλά κι από το δημοσιευμένο μέχρι τώρα διαλεκτικό γλωσσικό ύλικό από περιοχές της Μακεδονίας.

1. Βλ. Χατζιδάκι, δ.π., Β', 271-273.

2. Βλ. Μπουντώνας, δ.π., 61. Η γραφή του Μπουντώνα.

άλλων ονομάτων σε *-ιάις* που δεν έχουν στο θέμα τους ύγρο, όπως *κουμματιάις*, *πουταμιαίς*, *κουκατιάις* κ.λ.

Ἄλλά, κι ἂν ἀκόμα δεχτοῦμε σ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα μιὰ ἀναλογικὴ ἐπέκταση ἀπὸ τὰ προηγούμενα που ἔχουν ὑγρὸ στοῦ θέμα τους, τότε θὰ ἔπρεπε ἢ ἀνομοιοτικὴ ἀποβολὴ νὰ καλύψει πρῶτα αὐτὰ καὶ μετὰ νὰ προχωρήσει καὶ στὰ ἄλλα. Ἄντι ὅμως γι' αὐτό, τὰ ἰδιώματα τοῦ Βελβεντοῦ καὶ τῆς Κοζάνης, ἀπ' ὅπου καὶ προέρχονται τὰ περισσότερα ἐπίθετα σε *-ιάις*, ἔτρεψαν μὲ ἀπόλυτη συνέπεια, τόσο τὸ πρῶτο ὅσο καὶ τὸ δεύτερο¹, τὴν ἐπιθετικὴ κατάληξη *-ιάρης* σὲ *-ιάρας*. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά βλέπουμε ὅτι σ' ἄλλα β-ρειοελλαδικὰ ἰδιώματα που ἢ κατάληξη *-ιάρης* > *-ιάρ'ς* λειτουργεῖ κανονικά, δὲν ἔχουμε τὴν κατάληξη *-ιάις*, παρόλο που ἢ παρουσία ὑγροῦ στοῦ θέμα θὰ δικαιολογοῦσε κι ἐκεῖ μιὰ τέτοια τροπὴ, ὅπως π.χ. στὰ ἐπίθετα *πρασ'νάρι'ς*², *φουρζάρι'ς*³, *γ'λιάρ'ς*⁴, *βουρδονκλιάρ'ς*⁵, *σπληνιάρ'ς*⁶, *χλιβουνιάρ'ς*⁷, *κουκαλιάρ'ς*⁸, *ζητ'λιάρ'ς*⁹, *τσιρλιάρ'ς*¹⁰, *βαβαλιάρ'ς*¹¹ κ.λ.

Ἄλλά, κι ἂν ἀκόμα δεχτοῦμε τὴν ἄποψη τοῦ Ἱστορικοῦ Λεξικοῦ καὶ ἀγνοήσουμε τοὺς παραπάνω λόγους, πάλι ὑπάρχει μιὰ σοβαρὴ δυσκολία που μᾶς ἐμποδίζει νὰ δεχθοῦμε τὴν κατάληξη *-ιάις* σὰν ἐξέλιξη τῆς *-ιάρης*, κι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐξῆς: στὰ ἰδιώματα που ὑπάρχει ἢ κατάληξη *-ιάις*, δηλ. στοῦ Βελβεντοῦ καὶ Κοζάνης, καὶ σποραδικὰ στὴ Ρητίνη, Λιτόχωρο, Κολινδρὸ καὶ Βέροια, παρατηρεῖται στὴν ἐπιθετικὴ κατάληξη *-ιάρης* ἀποβολὴ τοῦ ἄτονου *i* τῆς κατάληξης, σύμφωνα μὲ τὸ γνωστὸ νόμο τῆς ἀποβολῆς τῶν ἄτονων *i* καὶ *u* στὰ βόρεια ἰδιώματα, δηλ. *φειριάρ'ς*, *ταμαχιάρ'ς*, *κανακιάρ'ς*, *διακουνιάρ'ς* κ.λ.¹² Ἐπομένως θὰ ἦταν ἀδύνατο, μετὰ τὴν ἀποβολὴ αὐτὴ τοῦ *i*, νὰ ἔχουμε σὰν ὑπόλοιπο τῆς ἀρχικῆς κατάληξης *-ιάρης* > *-ιάρ'ς* τὴν *-ιάις* καὶ

1. Ἡ πληροφορία προέρχεται ἀπὸ τὸ γλωσσολόγο κ. Βασίλειο Φόρη, κάτοχο καὶ ἐρευνητὴ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς Κοζάνης.

2. Βλ. Μ. Π. Παπαϊωάννου. Τὸ γλωσσάριο τῶν Γρεβενῶν, Θεσσαλονικὴ 1976, στὸ ἴδιο λῆμμα.

3. Βλ. Παπαϊωάννου, ὁ.π., στὸ ἴδιο λῆμμα.

4. Βλ. Τομπαιδῆ, Τὸ γλωσσικὸ ἰδιώμα τῆς Θάσου, στὸ ἴδιο λῆμμα.

5. Βλ. Τομπαιδῆ, ὁ.π., στὸ ἴδιο λῆμμα.

6. Βλ. Τομπαιδῆ, ὁ.π., στὸ ἴδιο λῆμμα.

7. Βλ. Ε. Α. Μπόγκα, Τὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα τῆς Ἠπείρου, τ. Α', Ἰωάννινα 1964, στὸ ἴδιο λῆμμα.

8. Βλ. Καλινδέρη, ὁ.π., 383.

9. Καλινδέρη, ὁ.π.

10. Καλινδέρη, ὁ.π.

11. Βλ. Φ. Α. Τάσιου, Γλωσσάριο τοῦ Πολυγύρου, «Χρονικὰ Χαλκιδικῆς», τεύχη 37-38 (Θεσσαλονικὴ 1962-1963), στὸ ἀντίστοιχο λῆμμα.

12. Βλ. Μπουρντώνη, ὁ.π., 61, γιὰ τὸ *φειριάρ'ς*, Σβαρνόπουλου, ὁ.π., γιὰ τὰ *ταμαχιάρ'ς* καὶ *κανακιάρ'ς*, καὶ Καλινδέρη, ὁ.π., 354, γιὰ *διακουνιάρ'ς*.

θὰ ἔπρεπε νὰ δεχτοῦμε δυὸ ἀπόψεις γιὰ νὰ τὴν ἐρμηνεύσουμε: ἢ ὅτι ἀποβλήθηκε πρῶτα τὸ *i* τῆς κατάληξης, ἀκολούθησε μετὰ ἡ ἀνομοιωτική ἀποβολὴ τοῦ *ρ* ἐξαιτίας ἄλλου θεματικοῦ ὕγροῦ καὶ μετὰ ἐπανήλθε πάλι τὸ *i*, ἢ ὅτι ἡ ἀνομοιωτικὴ ἀποβολὴ τοῦ *ρ* τῆς κατάληξης ἐγινε πρὶν ἀκόμα ἀρχίσει νὰ λειτουργεῖ ὁ νόμος τῆς ἀποβολῆς τῶν ἄτονων *i* καὶ *u* στὰ βόρεια ἰδιώματα. Ἄλλὰ καὶ οἱ δυὸ ὑποθέσεις εἶναι ἀδύνατες, ἡ πρώτη ἀπὸ ἄποψη φωνητικῆ, ἐπειδὴ καὶ γιὰ τὰ ἐπίθετα ποὺ ἔχουν ὕγρὸ στὸ θέμα τους θ' ἀπαιτοῦσε μιὰ πολὺπλοκὴ φωνητικὴ διαδικασίᾳ μὲ δύσκολες τροπές, κὶ ἡ δεύτερη καὶ ἀπὸ ἄποψη φωνητικῆ, ὅπως εἶδαμε πρὶν πάνω, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄποψη ἱστορικῆ, ἐφόσον τὸ φαινόμενο τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἄτονου *i* εἶναι, ὅπως φαίνεται, παλιό¹ καὶ θὰ ἦταν δύσκολο νὰ υποθέσουμε ὅτι ἡ κατάληξη *-iás* μπορεῖ νὰ φτάσει σὲ τόσο πρόωμὴ ἐποχῇ. Μετὰ ἀπ' ὅλα αὐτὰ θὰ πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε ἄλλη ἐξήγηση τοῦ φαινομένου.

Τὸ φαινόμενο νομίζουμε ὅτι εἶναι βέβαια φωνητικὸ καὶ γιὰ νὰ τὸ κατανοήσουμε θὰ πρέπει νὰ τὸ συνδέσουμε μὲ δυὸ ἄλλες κατηγορίες ὀνομάτων ποὺ ἔπαιξαν ρόλο στὴ δημιουργία του: α) μὲ τὰ ἐπίθετα σὲ *-iás*, ὅπως *αὐτιάς*, *σκαφτιάς*, *ἀγρουριάς*, *ἀγκουριάς* κ.λ., ποὺ δὲν εἶναι πολὺ συνηθισμένα οὔτε στὴ νεοελληνικὴ κοινῇ οὔτε στὰ νεοελληνικὰ ἰδιώματα, καὶ β) μὲ τὰ ἰδιωματικά οὐδέτερα οὐσιαστικά *ρούδι*, *βόιδι*, *χάιδι*, *φλούδι* κ.λ.²

Τὰ ἐπίθετα σὲ *-iás* ποὺ προέρχονται, ὅπως καὶ τὰ ἀντίστοιχα οὐσιαστικά, ἀπὸ ἀσυναίρετους μεσαιωνικοὺς τύπους σὲ *-éas* ἢ καὶ *-ias*, ἀποτελεῖν στὴν περίπτωσή μας τὸ ἐνδιάμεσο στάδιο ἀνάμεσα στοὺς ἀσυναίρετους τύπους καὶ στὰ ἰδιωματικά ἐπίθετα σὲ *-iás* μὲ τὴν ἐξῆς διεργασία: Τὰ ἐπίθετα αὐτά, σύμφωνα μὲ τὰ ἀντίστοιχα οὐσιαστικά σὲ *-iás*, σχηματίζουν ἀνισοσύλλαβο πληθυντικὸ. Ὅπως δηλ. ἔχουμε *βασιλιάς-βασιλιάδες*, *φονιάς-φο-*

1. Βλ. Ν. Ἀνδριώτη, Περί τῆς ἀρχῆς τῶν βορείων γλωσσικῶν ἰδιωμάτων τῆς νέας Ἑλληνικῆς, «Ἐπετηρὶς Ἐταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν», Ι' (Ἀθῆναι 1933) 340 κ.ἑ. Βλ. ἐπίσης καὶ Ἀντ. Θ. Αββόρη, Τὸ πρὸν(ε)ικὸς τοῦ Ἡρώδου καὶ τὰ βόρεια νεοελληνικὰ ἰδιώματα, «Δωδώνη» 9 (Ἰωάννινα 1980) 424-425. Στὸ ἄρθρο του αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς ἀποδίδει τὸ φαινόμενο τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἄτονου *i* σὲ ἀρχαῖες διαλέκτους τῶν βορείων ἐλληνικῶν περιοχῶν, ὅπου ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἄτονου *i* ἴσχυε ἐκεῖ ὡς νόμος καὶ ἀπ' ὅπου τὸ φαινόμενο μῆκε ἀργότερα στὴν ἐλληνιστικὴ κοινῇ καὶ στὴ συνέχεια στὴ μεσαιωνικὴ καὶ νέα ἑλληνικῆ.

2. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρω μερικὰ ὀνόματα ἀπὸ τὰ βόρεια ἰδιώματα, παρμένα εἴτε ἀπὸ διάφορα ἰδιωματικὰ γλωσσάρια, ὅπως π.χ. ἀπὸ τοῦ Παπαϊωάννου τὰ *βόιδ'*, *βουιδινός*, *βουιδουπαϊδ'*, τοῦ Μπουσνᾶν τοῦ *ρουιδιά*, τοῦ Καλινδέρη τοῦ *παλιόβουιδου*, τοῦ Μπόγκα τὰ *βόιδι*, *χάιδι*, *ρουιδάκ'νου*, *ρουιδουκόκ'νους*, *ρουιδόνερο* κ.λ., τοῦ Ἀχιλ. Τζαρτζάνου τὰ *παλαμόβουιδου*, *βουιδουκέρτου* κ.λ., εἴτε ἀπὸ προσωπικὲς μας συλλογὲς στὴ διάρκεια γλωσσολογικῶν ἀποστολῶν σὲ διάφορα μακεδονικὰ χωριά, ὅπως τὰ *ρούιδ'*, *ρούιδ'*, *χάιδ'* κ.λ.

νιάδες κ.λ., με τόν ίδιο τρόπο έχουμε και *ἀγγοριᾶς-ἀγγοριάδες*-ις, *ἀρκουδιάς-ἀρκουδιάδες*-ις κ.λ. Ἀκριβῶς σ' αὐτό τὸ στάδιο μπαίνουν τὰ ἀρκετὰ διαδεδομένα ιδιωματικά οὐδέτερα *ροῖδι, χάιδι, φλούδι* κ.λ. γιὰ νὰ δημιουργήσουν τὴν κατηγορία τῶν επιθέτων σέ *-ιάις*. Αὐτὰ, πρὶν ἀπὸ τὸ δ τῆς τελευταίας συλλαβῆς ἔχουν τὸ ἡμίφωνο *ι*, εἴτε ἄν κατάλοιπο ἀπὸ τὴν ἀρχαία ὑποκοριστικὴ κατάληξη *-ιδιον* <*-ιδιν*> *-ιδι*, ὅπως *ροῖδι, βῶιδι* κ.λ., εἴτε ἀπὸ μεταγενέστερη ἀνάπτυξη ποὺ ὀφείλεται σ' ἄλλο φωνητικὸ φαινόμενο, ὅπως *χάιδι* κ.λ., εἴτε ἀκόμα κι ἀπὸ ἀναλογία πρὸς τὰ προηγούμενα, ὅπως *φλούδι, χνούδι* κ.λ.¹ Τὸ ίδιο ἡμίφωνο, ἐκτὸς ἀπὸ λίγες ἐξαιρέσεις, συνήθως χάνεται ὅταν ἀκολουθεῖ στὴν ἐπόμενη συλλαβὴ ἄλλο ἐπίσης ἡμίφωνο, κατὰ τὸ σχῆμα *ροῖδι-ροῖδια, ροδιά, χάιδι, χάδια, φλούδι-φλούδια* κ.λ.² Αὐτὴ ἀκριβῶς ἢ ὑπαρξὴ ἡμιφώνου πρὶν ἀπὸ τὴν κατάληξη *-δι* δημιουργεῖ τὴν ἐντύπωση στὴ συνείδηση τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν τῶν περιοχῶν ὅτι πάντοτε πρὶν ἀπὸ τὴν τελευταία συλλαβὴ *δι* ἀναπτύσσεται τὸ ἡμίφωνο *ι* ποὺ μετὰ τὸ προηγούμενο φωνῆεν ἢ καταχρηστικὴ δίφθογγο σχηματίζει μιὰ ἄλλη κυρία δίφθογγο *αι, ει, οι, ου, ιαι*, κ.λ.

Σύμφωνα λοιπὸν μ' αὐτὸ τὸ πρότυπο ὁ πληθυντικὸς *ἀγγοριᾶδεις, ἀρκουδιάδεις, κομματιάδεις* κ.λ. τῶν ἀντίστοιχων ὀνομάτων *ἀγγοριᾶς, ἀρκουδιάς, κομματιάς* κ.λ. ἔγινε *ἀγγοριᾶδεις, ἀρκουδιάδεις, κομματιάδεις* κ.λ., Μετὰ ἀπ' αὐτό, ἐπειδὴ νόμισαν ὅτι τὸ ἡμίφωνο στὸν πληθυντικὸ αὐτῶν τῶν ὀνομάτων ἦταν μέσα στὸ θέμα τους, κι ἀκόμα ἐπειδὴ ὑπῆρχε στὴ συνείδησή τους τὸ πρότυπο ὄλων τῶν ἀνισοσύλλαβων ἀρσενικῶν σέ *-ης, -ής-ιάς, -άς, -ούς*, καὶ *-ές*, ποὺ παρουσιάζουν σταθερὰ τὴν ἀντιστοιχία τῶν καταλήξεων *-ς* γιὰ τὸν ἐνικὸ καὶ *-δες* <*-δεις*> γιὰ τὸν πληθυντικὸ, σχημάτισαν ἀναλογικὰ καὶ τὸν ἐνικὸ τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, προσθέτοντας τὸ καταληκτικὸ *ς* στὸ ὑποτιθέμενο θέμα τους.

Ὅπως δηλ. ἔλεγαν *ζευγίτης* <*ζιβγίτ'ς* — *ζευγίτη-δες*> *ζιβγιάδεις, χαλαζοσσιάδεις, Ἀνδῶν'δεις, γανωτῆς* <*γανωτῆς* — *γανωτῆ-δες*> *γανωτῆ-δεις, βασιλιάς* <*βασ'λάς* — *βασιλιά-δες*> *βασ'λά-δεις, σαμαράς* — *σαμαρά-δες*> *σαμαρά-δεις, παππούς* — *παππούδες*> *παππού-δεις, τενεκῆς* <*τινικῆς* — *τενεκέ-δες*> *τινικέ-δεις* κ.λ.³, μετὰ τὸν ίδιο τρόπο καὶ ἀπὸ τὸν πληθυντικὸ τῶν ὀνομάτων *ἀγγοριᾶδεις, ἀρκουδιάδεις* κ.λ. σχημάτισαν τὸν ἐνικὸ *ἀγγοριᾶς, ἀρκουδιάς* κ.λ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο νομίζουμε ὅτι ἐξηγεῖται καὶ ὁ τύπος *βασιλέης* τῆς Αἴ-

1. Βλ. Μ. Φιλήντα, Γραμματικὴ τῆς ρωμαϊκῆς γλώσσας, Ἀθήνα 1907, 112-114. Τοῦ ἴδιου, Γλωσσολογία καὶ Γλωσσολογία Ἑλληνική, Β', 17-18.

2. Βλ. Γ. Χατζιδάκι, Ἀνομοίωσις ἐν τῇ νέᾳ ἑλληνικῇ, «Ἐπετηρὴ Παν/μίου Ἀθηνῶν», Η' (Ἀθήνα 1911-1912) 43.

3. Βλ. Μπουντώνα, δ.π., 42.

γιναις ἀπὸ τὸν ἐνικό βασιλέας ἢ και βασιλέες, πού διαφορετικά μένει ἀνεξήγητος και προβληματικός.

Ἡ εὐλογία ἐρώτηση πού προκύπτει ἀπὸ τὴν ἐρμηνεία τῶν ὀνομάτων αὐτῶν εἶναι ἡ ἐξῆς: Γιατί τὸ ἡμίφωνο μ ἀναπτύχθηκε μόνο στὸν πληθυντικό αὐτῶν τῶν περιορισμένων σχετικὰ ὀνομάτων σὲ *-ιάς* κι ὄχι και στὰ ἄλλα ἀνισοσύλλαβα ὀνόματα πού στὸν πληθυντικό τους ἔχουν τὸ ἴδιο περιβάλλον, ὅπως *βασιλιά-δες, πεταλωτῆ-δες, παπποῦ-δες* κ.λ.;

Ἡ ἀπάντηση νομίζουμε ὅτι πρέπει ν' ἀναζητηθεῖ στὴ χρήση, ἀλλὰ και στὴ συχνότητα τῶν ἐπιθέτων σὲ *-ιάς*. Βλέπουμε πράγματι ὅτι τὰ ἐπιθέτα αὐτά, μὲ ἐξαίρεση τὴν περιοχή τοῦ Πόντου ὅπου συνηθίζονται οἱ ἀσυνίζητοι τύποι σὲ *-έας*¹, καθὼς και μιὰ σειρά ἀπὸ περιεκτικὰ τοπωνύμια² και ἄλλα ὀνόματα σὲ *-ιάς*, ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδας μὲ ἐπιθετικὴ σημασία, ὅπως *χουνιάς, χαλαζιάς, ἀμφουριάς*³ κ.λ., δὲν εἶναι πολὺ συνηθισμένα οὔτε στὴ νεοελληνικὴ κοινὴ⁴ ἀλλ' οὔτε και στὰ ἰδιώματα⁵, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ ἰδιωματικὸ ὄλικὸ διάφορων συλλογῶν κι ἀπὸ τὴν περιορισμένη χρήση τους στὴν κοινὴ. Αὐτὸ ἴσως ὀφείλεται στὸ ὅτι τὰ ἐπιθέτα αὐτά, ἐπειδὴ συνέπεσαν σημασιολογικὰ μὲ ἄλλες κατηγορίες πολυπληθέστερων ἴσως ἐπιθέτων,

1. Βλ. Χ α τ ζ ι δ ἄ κ ι, ΜΝΕ, Β', 272-275, και τοῦ Ἰ δ ι ο υ, Ἑτυμολογικὰ και τεχνολογικὰ, «Ἀθῆνῶν» ΚΘ' (Ἀθῆναι 1917), Λεξικογραφικὸν Ἀρχεῖον, 14, ὅπου παραθέτει τὰ ὀνόματα *σκαφεάς, γραφεάς, γαμεάς, χτενεάς* κ.λ. Βλ. ἐπίσης Δ. Η. Οἰκονομίδου, Γραμματικὴ τῆς ἐλληνικῆς διαλέκτου τοῦ Πόντου, Ἀθῆναι 1958, 213 και 396. Ἐπίσης Α. Α. Παπαδοπούλου, Ἱστορικὴ Γραμματικὴ τῆς Ποντικῆς διαλέκτου, Ἀθῆναι 1955, 51-52. Ἐπίσης Φιλήντα, Γραμματικὴ, 421, μὲ ὀρισμένους ἀσυναίρετους τύπους ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα, ὅπως *δεκανεάς, σκαπανεάς* κ.λ.

2. Βλ. Ε. Κίγκα, Μορφολογία τῶν νεοελληνικῶν περιεκτικῶν τοπωνυμῶν (διδακτορικὴ διατριβή), Ἰωάννινα 1982, 104 κ.έ., ὅπου ἡ συγγραφεὰς παραθέτει τοπωνύμια περιεκτικὰ, ὅπως *περιστεριάς, ἀρκουδιάς, ἀσπροηλιάς, Κορηβουλιάς, Μαμαριάς, Πλακιάς* κ.λ. Ἐπίσης Παπαδοπούλου, Γραμματικὴ, 110, ὅπου παραθέτει μερικὰ περιεκτικὰ τοπωνύμια, ὅπως *δινδριάς, βατιάς, πιφριάς* κ.λ.

3. Παπαδοπούλου, Γραμματικὴ, 110.

4. Βλ. Γ. Κουρμούλη, Ἀντίστροφον λεξικὸν τῆς νέας ἐλληνικῆς, Ἀθῆναι 1967, ὅπου στὴν κατάληξη *-ιάς* εἶναι καταχωρημένα μόνο τὰ ὀνόματα *χαλκιάς, σκαφτιάς, βαφιάς* και *γρφαριάς* τῆς κοινῆς. Ἐδῶ μπορούμε νὰ προσθέσουμε ἀκόμα και τὸ *αυτιάς*, τῆς κοινῆς ἐπίσης.

5. Βλ. Τάσιου, Γλωσσάριο τοῦ Πολυγύρου, ὅ.π., τὰ *ἀγγουριάς, μιθιάς, κατορηλιάς, πουρηλιάς* και *τσικιάς* στὰ ἀντίστοιχα λήμματα. Ἐπίσης στοῦ Κ α λ ι ν δ ἔ ρ η, ὅ.π., 327, τὰ *μουτιάς* και *φουσκουνδιτριάς*, στοῦ Χ α τ ζ ι δ ἄ κ ι, ΜΝΕ, Β', 274, τὸ *ἀγγουρεάς* ἀπὸ τὴ Μακεδονία· στοῦ Μπόγκα, ὅ.π., τὰ *βαρβατιάς, γαμβριάς, τσακινιάς, τσατσαλιάς* και *καταζιάς*, και στοῦ Ἰ δ ι ο υ, Β', τὰ *ἀλειφιάς* (104), *ξεριάς* (50), *σταχτιάς* (183), *τσιουινιάς* (191), *χαλκιάς* (197), ὅλα στὰ ἀντίστοιχα λήμματα. Ἐπίσης στοῦ Ν. Ἀ ν δ ρ ι ῶ τ η, Περὶ τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς Ἰμβρου, «Ἀθῆνῶν» ΜΒ' (Ἀθῆναι 1930) 180, τὰ *χανιάς* και *κλανιάς*.

ὅπως μὲ τὰ ἐπίθετα σὲ *-ιάρης* (καὶ *-ιάρας* γιὰ ὀρισμένα ἰδιώματα), π.χ. *κλανιάρης*, *χτικιάρης*, *σαλιάρης* κ.λ., σὲ *-ας* μὲ ἐπιτακτικὴ σημασία, ὅπως *κολοκούθας*, *ἀγγούρας* κ.λ.¹, σὲ *-άς*, ὅπως *φωνακλάς*, *γλωσσάς* κ.λ., ἀδυνατίσαν σημασιολογικὰ καὶ ἀπορροφήθηκαν ἀπὸ τὰ προηγούμενα μὲ λίγες ἐξαιρέσεις ἐπιβίωσης, κυρίως στὰ ἰδιώματα. Τὸ γεγονός ἐξάλλου ὅτι οὔτε οἱ γραμματικὲς τῆς κοινῆς τὰ ἀναφέρουν², ἀλλὰ οὔτε καὶ ὁ Α. Παπαδόπουλος τὰ συμπεριέλαβε στὴ Γραμματικὴ του γιὰ τὰ βόρεια ἰδιώματα, ἐνισχύει τὴν ἄποψη τῆς περιορισμένης χρήσης τους στὴν κοινὴ καὶ στὰ ἰδιώματα.

¹Εταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν

ΕΥΑΝΘΙΑ ΔΟΥΓΑ - ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

1. Ἀπὸ προσωπικὴ μας ἐμπειρία παραθέτουμε μερικὰ ἐπιτακτικὰ αὐτῆς τῆς κατηγορίας ἀπὸ τὸ Βελβεντό, ὅπου ἔχουν ἄρκετὰ μεγάλη ἐπίδοση: *κιφάλας*, *κουλουκούθας*, *π'νάκας*, *βακράτσας*, *κατούρας*, *χλιβόνας*, *χλιπάτας*, *παραστέκας*, *πατούνας*, *κουρίτσας* κ.λ.

2. Βλ. Μ. Τριανταφυλλίδη, Νεοελληνικὴ Γραμματικὴ (τῆς Δημοτικῆς), Ἀθήνα 1941, 119.

SUMMARY

Evanthia Douga-Papadopoulou, One Peculiar Category of Adjectives from Regions of Macedonia.

The author deals with a peculiar category of dialect macedonian adjectives wich end in *-ιάις*, for example: *ἀνγουριάις*, *κουμματιάις* e.t.c., and makes an effort to define their origin.